

HARLAN KOBEN

DRŽI SE

Prevela

Tatjana Milosavljević

■ Laguna ■

Naslov originala

Harlan Coben

HOLD TIGHT

Copyright © 2008 by Harlan Coben

Translation Copyright © 2014 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*S ljubavlju posvećeno uspomeni na
deke i bake moje dece:*

*Karla i Korki Koben
Džeka i Nensi Armstrong*

Mnogo nam nedostajete

AUTOROVA NAPOMENA

STVARNA JE SVA TEHNOLOGIJA UPOTREBLJENA U OVOJ KNJIZI. I ne samo to već se i sav opisani softver i oprema nalaze u slobodnoj prodaji. Nazivi proizvoda su promenjeni, ali budimo realni, koga će to zaustaviti?

MERIJEN JE POLAKO ISPIJALA TREĆU ČAŠICU TEKILE, DIVEĆI se svojoj beskrajnoj sposobnosti da uništi sve dobro u svom bednom životu, kad muškarac pored nje uzviknu: „Poslušajte, mili moji: kreacionizam i evolucionizam su potpuno kompatibilni.“

Njegova pljuvačka prsnu po Merijeninom vratu. Ona napravi grimasu i prostreli muškarca pogledom. Imao je velike čupave brkove, kao da je izašao iz nekog porniča iz sedamdesetih. Sedeo je s njene desne strane. Preterano izblajhana plavuša s lomnom kosom nalik na slamu, na koju je pokušavao da ostavi utisak, sedela joj je sleva. Merijen je bila zlosrećni mesni narezak u sendviču njihovog poznanstva za jednu noć.

Trudila se da ne obraća pažnju na njih. Zagledala je svoju čašu kao da procenjuje dijamant za svoj verenički prsten. Merijen se nadala da će to nekako doprineti da brkati muškarac i žena s kosom kao slama nestanu. Ali nije.

„Ti si lud“, reče Slamnata Kosa.

„Saslušaj me.“

„Važi, saslušaću te. Ali mislim da si lud.“

Merijen reče: „Hoćete li da zamenimo mesta, pa da sednete jedno do drugog?“

Brkati joj spusti dlan na mišicu. „Samo malo, dušice. Hoću da i ti čuješ ovo.“

Merijen htela da se pobuni, ali bilo joj je lakše da istrpi. Ona se ponovo okrete svom piću.

„Dakle“, reče Brkati, „čula si za Adama i Evu, je l' tako?“

„Naravski“, reče Slamnata Kosa.

„Ti veruješ u tu priču?“

„U onu da je on bio prvi muškarac, a ona prva žena?“

„Tu.“

„Ni slučajno. A ti?“

„Verujem, naravno.“ Gladio je svoje brkove kao da su mali glodar koga treba smiriti. „Biblija nam kaže da je bilo baš tako. Prvo je bio Adam. A onda je od njegovog rebra stvorena Eva.“

Merijen otpi gutljaj. Pila je iz mnogo razloga. Najčešće da se proveseli. Bila je na previše ovakvih mesta, nadajući se da će upoznati nekog i da će to prerasti u nešto više. Večeras joj, međutim, pomisao na odlazak s muškarcem uopšte nije bila zanimljiva. Pila je da otupi i, da ne poveruješ, delovalo je. Kad se konačno opustila, bezvezni razgovori su joj odvlačili pažnju. Ublažavali bol.

Zabrljala je.

Kao i obično.

Ceo njen život bio je sumanuto bežanje od svega ispravnog i pristojnog, potraga za sledećim nedostižnim fiksom, stanje večite dosade isprekidano jadnim trenucima euforije. Uništila je nešto dobro, a sad kad je to pokušala da dobi je nazad, e pa, Merijen je i to zajebala.

U prošlosti je povređivala one koji su joj bili najbližiji. Bio je to njen ekskluzivni klub kandidata za emocionalno sakaćenje – oni koje je najviše volela. Ali sada, zahvaljujući svojoj najnovijoj mešavini gluposti i sebičnosti, na spisak žrtava Koljačice Merijen mogla je da doda i potpuno nepoznate ljude.

Iz nekog razloga, povređivanje nepoznatih joj je delovalo još gore. Svi mi ponekad povredimo one koje volimo, zar ne? Ali kad povrediš nekog nedužnog, to je loša karma.

Merijen je uništila jedan život. Možda i više od jednog.
Zbog čega?

Da zaštiti svoje dete. Tada je tako mislila.

Glupa koza.

„Elem“, reče Brkati. „Adam je poznao Evu ili kako se to već kog đavola kaže.“

„Seksističko sranje“, reče Slamnata Kosa.

„Ali reč Božja.“

„Koju je nauka opovrgla.“

„Čekaj malo, lepotice. Saslušaj me.“ On podiže desnu ruku. „Imamo Adama“ – zatim podiže levu – „i imamo Evu. Imamo Edenski vrt, je l' tako?“

„Tako je.“

„Adam i Eva dobiju dva sina, Kaina i Avelja. I onda Avelj ubije Kaina.“

„Kain ubije Avelja“, ispravi ga Slamnata Kosa.

„Sigurna si?“ On se namršti razmišljajući o tome. Zatim sleže ramenima. „Ma svejedno. Jedan umre.“

„Avelj umre. Kain ga ubije.“

„Sigurna si?“

Slamnata Kosa potvrdno klimnu glavom.

„Dobro, znači, ostaje nam Kain. Dakle, pitanje glasi, s kim je Kain dobio decu? Hoću da kažem, Eva je jedino žensko, i

sad je već omatorila. Prema tome, kako je čovečanstvo nastavilo da preživljava?“

Brkati začuta, kao da čeka aplauz. Merijen prevrnu očima.

„Uviđaš li dilemu?“

„Možda je Eva rodila još jedno. Žensko.“

„I, šta, seksao se sa sestrom?“ upita Brkati.

„Jašta. U to vreme svi su se heftali sa svima redom, je l' tako bilo? Hoću reći, Adam i Eva su bili prvi. U početku je moralo da bude nekog incesta, to je sigurno.“

„Nije“, reče Brkati.

„Nije?“

„Biblija zabranjuje incest. Odgovor leži u nauci. To hoću da kažem. Nauka i religija stvarno mogu da postoje paralelno. Štos je u Darvinovoj teoriji evolucije.“

Slamnata Kosa je delovala iskreno zainteresovana. „Kako?“

„Razmisli malo. Šta kažu svi oni darvinisti, od koga smo postali?“

„Od čovekolikih majmuna.“

„Tako je, majmuna, čovekolikih ili šta ja znam kakvih. Dakle, Kain je izbačen iz raja i sad sam-samcitet lunja ovom veličanstvenom planetom. Pratiš li me?“

Brkati kucnu Merijen po ruci, opominjući je da pazi. Ona se brzinom lenjivca okrete prema njemu. Skloni te porno-brkove, pomisli ona, i možda i prođeš.

Merijen sleže ramenima. „Pratim.“

„Super.“ On se osmehnu i izvi obrvu. „A Kain je muško, je l' tako?“

Slamnata Kosa je htela da se ponovo uključi. „Tako je.“

„S normalnim muškim nagonima, je l' tako?“

„Tako je.“

„Znači, smuca se on naokolo. I jednog dana, dok se tako šetka kroz šumu“ – još jedan osmeh, još jedno maženje

brkova – „Kain natrči na zgodnu majmunicu. Gorilicu. Ili orangutanicu.“

Merijen se zagleda u njega. „Šališ se, naravno?“

„Ne. Razmisli malo. Kain primeti nešto iz porodice majmuna. Oni su najbliži ljudima, je l' tako? Zaskoči jednu ženku. I njih dvoje onda, znaš već šta.“ On prinese jedan dlan drugom i nemo pljesnu, za slučaj da nije razumela. „I onda čovekolika majmunica zatrudni.“

Slamnata Kosa reče: „Pa to je odvratno.“

Merijen htjede da se vrati svom piću, ali je muškarac ponovo kucnu po ruci.

„Ne vidite logiku? Majmunica dobije dete. Pola čovekoliki majmun, pola čovek. Jes' da više liči na majmuna, ali polako, s vremenom, u prvi plan izbiju dominantne ljudske crte. Vidite? Eto! Evolucija i kreacionizam u paketu.“ On se osmehnu kao da čeka pohvalu od učiteljice.

„Ček' da vidim jesam li dobro razumela“, reče Merijen. „Bog je protiv incesta, ali mu bestijalnost uopšte ne smeta?“

Brkati muškarac je snishodljivo potapša po ramenu, kao da je teši.

„Pokušavam da objasnim da svim onim pametnjakovićima s gomilom diploma koji veruju da religija nije kompatibilna s naukom prosto fali mašte. U tome je nevolja. Naučnici samo gledaju kroz one svoje mikroskope. Religionisti samo gledaju šta piše na stranici. A nijedni od drveta ne vide šumu.“

„Ta šuma“, reče Merijen. „Je l' to ona sa zgodnom majmunicom?“

Tada se atmosfera promeni. Ili je to možda bila Merijeni-na mašta. Brkati je začutao. Jedan dugačak trenutak je zurio u nju. Merijen se to nije dopadalo. Nešto je tu bilo drugačije. Nešto nije bilo u redu. Oči su mu bile mutno crno staklo,

kao da ih je neko nasumično umetnuo tu, kao da nemaju života u sebi. On trepnu i primače joj se.

Pažljivo je posmatrajući.

„Stani malo, zlato. Jesi li plakala?“

Merijen se okrete prema ženi slamnate kose. I ona je buljila u nju.

„Hoću da kažem, oči su ti crvene“, nastavi on. „Nije mi namera da guram nos gde mu nije mesto ili tako nešto. Ali, mislim, jesi li u redu?“

„Dobro sam“, reče Merijen. Učinilo joj se da je u tom trenutku malo zaplela jezikom. „Prosto hoću da pijem na miru.“

„Jakako, kapiram.“ On podiže ruke. „Nisam hteo da te uznemirim.“

Merijen je fiksirala pogledom tečnost u svojoj čaši. Čekala je pokret u svom perifernom vidnom polju. Nije ga bilo. Brkati muškarac je još stajao tu.

Ona otpi još jedan gutljaj. Šanker je brisao kriglu s lakom čoveka koji to već odavno radi. Napola je očekivala da pljune u nju, kao u starom vesternu. Svetla su bila prigušena. Iza šanka se nalazilo standardno tamno ogledalo, s antikozičkim staklom, tako da si mogao da vidiš ostale goste u zadimljenom i stoga laskavom svetlu.

Merijen osmotri u ogledalu muškarčeve brkove.

Streljao ju je pogledom. Gledala je u ogledalu u one beživotne oči, nesposobna da se pomeri.

Ljutiti pogled se polako pretvori u osmeh, i ona oseti ledenu jezu pozadi na vratu. Merijen ga je posmatrala dok se okretao i odlazio, i odahnula od olakšanja kad se izgubio s vidika.

Ona odmahnu glavom. Kain je pravio decu s majmunicom – jeste, druškane, kako da ne.

Pružila je ruku ka piću. Čaša je podrhtavala. Ona idiot-ska teorija je bila dobra razonoda, ali njen um se nije dao dugo zadržati daleko od lošeg mesta.

Ona pomisli na ono što je uradila. Je li joj to tada stvarno delovalo kao dobra ideja? Je li stvarno dobro promislila – o ličnoj ceni, posledicama po druge ljude, o životima koje je to zauvek promenilo?

Biće da nije.

Bilo je patnje. Bilo je nepravde. Bilo je slepog besa. Bilo je goruće, primitivne želje za osvetom. I ništa od onog biblijskog (ili, dođavola, evolucijskog) „oka za oko“ – kako su nekad zvali ono što je uradila?

Masovna odmazda.

Ona zatvori oči i protrlja ih. U želucu poče da joj krči. Stres, pomisli. Oči joj se otvoriše. Bar je sada delovao mračniji. Njoj se zavrte u glavi.

Prerano je za to.

Koliko je popila?

Ona se uhvati za šank, onako kako se to već radi u takvim večerima, kad legneš nakon što si previše popio i krevet počne da se vrti, a ti se grčevito držiš zato što će te centrifugalna sila izbaciti kroz najbliži prozor.

Ono krčanje u želucu postade bolno. A onda joj se oči razrogačiše. Agonija bola sevnu joj kroz abdomen kao munja. Otvorila je usta, ali krik ne htjede da izađe – slepi bol ih je čvrsto zatvorio. Merijen se presamiti.

„Jesi li dobro?“

Glas Slamnate Kose. Zvučala je kao iz velike daljine. Bol je bio strašan. Najgori koji je osetila, pa, od porođaja. Porođaj – mala proba na koju te bog stavlja. *E, znaš šta – to malo biće koje bi trebalo da voliš i paziš više nego samu sebe? Kad bude dolazilo na svet, prouzrokovala ti fizički bol kakav ne možeš ni da zamisliš.*

Baš lep početak veze, zar ne?

Ona se upita šta bi Brkati imao na to da kaže.

Žileti – tako joj se činilo – kidali su joj utrobu kao da pokušavaju da se probiju napolje. Nestade svih racionalnih misli. Bol je bio razoran. Zaboravila je čak i na ono što je uradila, na štetu koju je nanela, ne samo sada, danas, nego čitavog života. Njeni roditelji su svenuli i ostarili zbog njene tinejdžerske bezobzirnosti. Njenog prvog muža uništilo je to što ga je stalno varala, a drugog to kako se ophodila prema njemu, a onda je tu bilo njeno dete, ono malo ljudi što su joj ostali prijatelji duže od nekoliko nedelja, muškarci koje je iskoristila pre no što su iskoristili oni nju...

Muškarci. Možda je i tu bila reč o osveti. Povredi ih pre no što oni tebe povrede.

Bila je sigurna da će povratiti.

„Toalet“, jedva prevali preko usta.

„Držim te.“ Ponovo Slamnata Kosa.

Merijen oseti kako pada s visoke stolice. Snažne ruke dogamizaše joj pod miške i zadržaaše je da ne padne. Neko – Slamnata Kosa – povede je prema stražnjem delu prostoriije. Posrtala je idući prema toaletu. Grlo joj je bilo nemoćuće suvo. Bol u želucu nije joj dozvoljavao da se uspravi.

One snažne ruke su je i dalje držale. Merijen je gledala u pod. Mrak. Jedva je videla vlastita stopala kako se vuku, kako se jedva podižu. Pokuša da podigne pogled, ugleda nedaleko ispred sebe vrata toaleta, upita se hoće li ikad stići tamo. Stigla je.

I prošla pored njih.

Slamnata Kosa ju je i dalje pridržavala ispod miški i provela je pored vrata toaleta. Merijen pokuša da pritisne kočnicu, ali njen mozak nije hteo da se pokori naređenju. Pokušavala je da vikne, da kaže svojoj spasiteljki da su prošle vrata, ali ni usta nisu htela da je slušaju.

„Izaći ćemo napolje“, prošaputa žena. „Biće bolje.“
Bolje?

Merijen oseti kako joj se telo naslanja na metalnu prečku izlaza za slučaj nužde. Vrata popustiše. Sporedni izlaz. Logično, smatrala je Merijen. Zašto da napravi nered u toaletu? Bolje da povrati u uličici iza bara. I udahne malo svežeg vazduha. Možda joj svež vazduh pomogne. Možda joj od svežeg vazduha bude bolje.

Vrata su se širom otvorila, s treskom udarivši u spoljni zid. Merijen se istetura napolje. Na vazduhu joj je zaista bilo bolje. Ali samo malo. Bol je još bio tu. Međutim, prijala joj je svežina na licu.

Tada je ugledala kombi.

Bio je beo, sa zatamnjenim prozorima. Zadnja vrata su bila otvorena, kao usta koja čekaju da je celu progutaju. A pored tih vrata stajao je muškarac s gustim brkovima, koji tada preuze Merijen i gurnu je u kombi.

Ona pokuša da se uhvati, ali uzalud.

Brkati ju je bacio kao da je vreća treseta i ona se uz tup udar prizemlji na pod kombija. On upuza, zatvori zadnja vrata i stade iznad nje. Merijen se sklupča u fetalni položaj. Želudac ju je još boleo, ali strah je sada nadjačavao bol.

Muškarac zguli one brkove s lica i osmehnu joj se. Kombi poče da se kreće. Sigurno vozi Slamnata Kosa.

„Zdravo, Merijen“, reče on.

Nije mogla ni da se pomeri, nije mogla da diše. On sede pored nje, zamahnu pesnicom i svom snagom je udari u stomak.

Ako je bol pre toga bio gadan, sada je prešao u drugu dimenziju.

„Gde je traka?“, upita on.

A onda poče da istinski povređuje.

2

„SIGURNI STE DA OVO ŽELITE?“

Ponekad se desi da zakoračiš s litice u prazno. Kao u onim crtaćima Šašava družina, kad Pera Kojot trči koliko ga noge nose i nastavi da trči čak i onda kad je već koraknuo s litice, a onda stane i pogleda dole, i zna da će se strmoglaviti u ponor i da ne može da učini baš ništa da to spreči.

Ponekad, međutim, možda i najčešće, to nije tako očigledno. Mračno je i ti si blizu ruba litice, ali krećeš se polako, jer nisi siguran u kom pravcu ideš. Koraci su ti nesigurni, ali svejedno gaziš naslepo u noći. Ne shvataš koliko si blizu ruba, da mekana zemlja može da ti se odroni pod nogama, da se možeš okliznuti i najednom samo zaroniti u pomrčinu.

Upravo tada je Majk shvatio da su on i Tija na tom rubu – kad je taj instalater, taj balavi momak s kosom nalik na pacovsko gnezdo, rukama s previše tetovaža i nimalo mišića, i dugačkim prljavim noktima, pogledao u njih i postavio to prokleta pitanje glasom suviše zlokobnim za svoje godine.

Sigurni ste da ovo želite...?

Nikome od njih nije bilo mesto u ovoj sobi. Naravno, Majk i Tija Baj (prezime im je ličilo na pozdrav, kao *baj* u *baj-baj*) nalazili su se u svojoj kući, zdanju na tri nivoa prilično raskošnom za Livingston, ali ova soba je za njih odnedavno postala neprijateljska i strogo zabranjena teritorija. Majku je palo u oči da još sadrži iznenađujuće veliku količinu ostataka iz prošlosti. Hokejski trofeji nisu bili sklonjeni, ali dok su nekada dominirali u sobi, sad je izgledalo da su se šćućurili u zadnjem delu police. Poster Jaromira Jagra i njegovog najnovijeg omiljenog igrača *Rendžersa*, Krisa Drurija, još su visili na zidu, ali bili su izbleđeli od sunca ili, možda, od nedostatka pažnje.

Majk odluta u prošlost. Sećao se kako je njegov sin Adam nekada čitao *Grozomoru** i knjigu Majka Lupike o deci sportistima koja su prevazišla neverovatne teškoće i na kraju uspela. Nekad je doslovno proučavao sportsku stranicu, pogotovo hokejske statistike, kao naučnik Talmud. Pisao je svojim omiljenim igračima moleći ih za autograme, koje je onda lepio na zidove. Kad su odlazili u Medison skver garden, Adam je navaljivao da čekaju kod izlaza za igrače u Tri-deset drugoj ulici, nedaleko od Osme avenije, da bi im se potpisali na pakove.

Sve je to nestalo, ako ne iz ove sobe, tada iz života njihovog sina.

Adam je prerastao te stvari, i to je bilo normalno. Više nije bio dete, zapravo se jedva još mogao nazvati i adolescentom, jer je pregrubo i prebrzo srljao u zrelost. Ova soba, međutim, kao da nije bila rada da sledi njegov primer. Majk se

* *Goosebumps*, književni serijal američkog pisca Roberta Lorensa Stajna, koga nazivaju „Stivenom Kingom dečje književnosti“, na srpskom je izdala Laguna, 2007. (Prim. prev.)

upita nije li to za njegovog sina spona s prošlošću, ne nalazi li Adam nekakvu utehu u detinjstvu. Možda jedan deo njega još čezne da se vrati u dane kad je želeo da bude lekar, kao njegov voljeni stari tata, kad je Majk svome sinu bio heroj.

Ali to su bila samo zavaravanja.

Balavi instalater – Majk nije mogao da mu se seti imena, Bret ili tako nekako – ponovi pitanje: „Jeste li sigurni?“

Tija beše skrستila ruke na grudima. Lice joj je bilo strogo – bez i naznake popustljivosti. Izgledala je starija od Majka, mada zato ne manje lepa. U njenom glasu nije bilo sumnje, samo nagoveštaja nerveze.

„Jesmo.“

Majk nije rekao ništa.

U sobi njihovog sina bilo je prilično mračno, gorela je samo stara stona lampa sa savitljivim vratom. Glasovi im se nisu dizali iznad šapata, premda nije bilo šanse da ih iko vidi ili čuje. Njihova jedanaestogodišnja kćerka Džil bila je u školi. Šesnaestogodišnji sin Adam bio je na dvodnevnoj ekskurziji. Na koju, dabome, nije želeo da ide – takvo šta mu je sad bilo suviše „bezvezno“ – ali škola ju je proglasila obaveznom i išli su čak i najveći zabušanti iz njegovog zabušantskog društva, tako da su mogli zajedno da kukaju zbog bezveznosti ekskurzije.

„Kampirate kako ovo radi, je l' tako?“

Tija potvrdno klimnu u istom trenutku kad Majk odmahnu glavom.

„Softver će zabeležiti svaki taster koji pritisne vaš sin“, reče Bret. „Na kraju dana, podaci se pakuju i izveštaj vam se šalje elektronskom poštom. Sve će biti prikazano – svaki veb-sajt koji je posetio, svaki mejl koji je poslao ili dobio, svaka instant poruka. Ako Adam napravi pauerpoint prezentaciju ili dokument u vordu, i to će se videti u izveštaju.

Možete ga i posmatrati uživo, kad god hoćete. Samo kliknete na ovu ovde opciju.“

On pokaza u ikonici na kojoj je jarkocrvenim slovima pisalo: DIREKTAN PRENOS! Majkove oči prelazile su po sobi. Hokejski trofeji su mu se rugali. Majk je bio iznenađen što ih Adam nije sklonio. Majk je igrao hokej dok je bio u koledžu u Dartmutu. Odatle su ga vrbovali *Njujork rendžersi*, godinu dana je igrao za njihov hartfordski tim, čak je imao prilike da igra u dvema utakmicama Nacionalne lige. Svoju ljubav prema hokeju preneo je i na Adama, koji je sa tri godine obuo klizaljke. Postao je golman u juniorskoj ligi. Na kolskom prilazu u dvorištu još su stajale zardale stativo, s mrežom koju su pokidali vetar i kiša. Majk je proveo mnoge zadovoljne sate šutirajući sinu pakove. Adam je bio fenomenalan – zasigurno bi ga vrbovali još u koledžu – a onda je, pre šest meseci, prestao da igra.

Tek tako. Adam je spustio palicu, štitnike i kacigu, i rekao da je završio s tim.

Kad je to počelo?

Je li to bio prvi znak njegovog propadanja, njegovog povlačenja u sebe? Majk se trudio da se izdigne iznad te sinovljeve odluke, trudio se da ne bude kao toliki nasrtljivi roditelji koji izjednačavaju sportsku veštinu s uspehom u životu, ali Adamovo odustajanje od hokeja, istini za volju, teško je pogodilo Majka.

Tiju je, međutim, pogodilo još teže.

„Gubimo ga“, rekla je.

Majk nije bio tako siguran u to. Adam jeste pretrpeo strašnu tragediju – samoubistvo svog druga – i, dabome, izbacivao je iz sebe nešto adolescentskog gneva. Bio je neraspoložen i ćutljiv. Sve vreme je provodio u svojoj sobi, uglavnom za tim nesrećnim kompjuterom, igrajući onlajn fantazijske igre

ili razmenjujući instant poruke, ili radeći ko zna šta. Međutim, zar nije tako i s većinom ostalih tinejdžera? S njima je jedva i razgovarao, retko je odgovarao kad mu se obrate, a i onda samo nerazgovetnim gundanjem. Ali opet – zar je to tako nenormalno?

Ovaj nadzor je bio njena zamisao. Tija je bila advokat u firmi *Berton i Krimstajn* na Menhetnu. Jedan slučaj na kom je radila bavio se peračem novca po imenu Pejl Hejli. FBI je upecao Hejlja tako što mu je presretao internet prepisku.

Instalater Bret je održavao kompjutere u Tijinoj advokatskoj firmi. Majk je zurio u njegove prljave nokte. Nokti su dodirivali Adamovu tastaturu. Misao nije izlazila Majku iz glave. Taj tip s tim odvratnim noktima sedi u sobi njihovog sina i radi šta hoće s Adamovim najdragocenijim imanjem.

„Začas sam gotov“, reče Bret.

Majk je pre nekog vremena posetio veb-sajt *E-SpyRight* i video prvi racionalni motiv, odštampan velikim masnim slovima:

DA LI SEKSUALNI PREDATORI VREBAJU VAŠE DETE? DA LI VAS ZAPOSLENI POTKRADAJU?

I onda, još većim i masnijim slovima, argument koji je Tiji bio dovoljan:

IMATE PRAVO DA ZNATE!

Sajt je nabrajao svedočanstva:

„Vaš proizvod je spasao moju kćerku od najgore roditeljske noćne more – seksualnog predatora! Hvala vam, *E-SpyRight!*“

Bob iz Denvera u Koloradu

„Otkrio sam da me potkrada radnik u koga sam imao najviše poverenja. Bez vašeg softvera to nikad ne bih uspeo!“

Kevin iz Bostona u Masačusetsu

Majk se opirao.

„Sin nam je“, rekla je Tija.

„Znam. Misliš da ne znam?“

„Zar nisi zabrinut?“

„Naravno da jesam. Ali...“

„Ali šta? Mi smo mu roditelji.“ Potom, dok je ponovo čitala oglas, rekla je: „Imamo pravo da znamo.“

„Imamo pravo da mu zadiremo u privatnost?“

„Da ga zaštitimo? Da, sin nam je.“

Majk je odmahnuo glavom.

„Nemamo samo pravo“, rekla je Tija, prišavši mu malo bliže, „nego i obavezu.“

„Jesu li tvoji roditelji znali sve što si radila?“

„Nisu.“

„A sve što si mislila? Svaki razgovor s drugaricom?“

„Nisu.“

„Ovde govorimo baš o tome.“

„Pomisli na roditelje Spensera Hila“, krenula je u napad.

To ga je ošamutilo i nateralo da učuti. Pogledali su se.

Rekla je: „Kad bi mogli iz početka, kad bi Betsi i Ron dobili Spensera natrag...“

„Ne smeš tako, Tija.“

„Ne, saslušaj me. Da sad počnu iznova, da je Spenser živ, zar ne misliš da bi pažljivije motrili na njega?“

Spenser Hil, Adamov drug iz razreda, počinio je pre četiri meseca samoubistvo. Bilo je strašno, naravno, Adam i ostali su to veoma teško podneli. Majk je podsetio Tiju na tu okolnost.

„Zar ne misliš da to objašnjava Adamovo ponašanje?“

„Spenserovo samoubistvo?“

„Razume se.“

„Da, do izvesne tačke. Ali znaš da je već prolazio kroz promenu. To je samo ubrzalo stvari.“

„Što znači, ako mu damo malo više prostora...“

„Ne“, rekla je Tija, tonom koji je presekao svaku raspravu. „Ta tragedija možda čini Adamovo ponašanje razumljivijim – ali ga zato ne čini ništa manje opasnim. Baš naprotiv.“

Majk je razmislio o tome. „Trebalo bi da mu kažemo“, rekao je.

„Šta to?“

„Da pratimo njegovo ponašanje onlajn.“

Napravila je grimasu. „Koja je svrha toga?“

„Pa da zna da motrimo na njega.“

„Ovo nije kao kad vidiš policijska kola iza sebe, pa se pridržavaš ograničenja brzine.“

„Jeste, baš je tako.“

„Prosto će to što radi, šta god to bilo, raditi na kompjuteru kod nekog druga ili u internet kafiću, ili će se snaći neka-ko drugačije.“

Tija mu priđe korak bliže i spusti mu dlan na grudi. Čak i sad, posle svih ovih godina, njen dodir je još uvek delovao na njega. „Majk, on je u nevolji“, rekla je. „Kako ne vidiš? Naš sin je u nevolji. Možda pije ili se drogira, ili ko zna šta. Prekini da zakopavaš glavu u pesak.“

„Ne zakopavam ja glavu ni u šta.“

Glas joj je bio gotovo preklinjući. „Priželjuješ neki lak izlaz. Čemu se nadaš? Da će Adam prosto da preraste ovo?“

„Nisam to rekao. Ali razmisli o tome. Ovo je nova tehnologija. On tu ostavlja svoje tajne misli i osećanja. Da li bi ti u svoje vreme htela da tvoji roditelji znaju sve to o tebi?“

„Ovo sad je drugačiji svet“, rekla je Tija.

„Sigurna si u to?“

„Šta je u tome loše? Roditelji smo mu. Želimo ono što je za njega najbolje.“

Majk je ponovo odmahnuo glavom. „Bolje da ne znaš svaku misao nekoga drugog“, rekao je. „Ponešto bi trebalo da ostane privatno.“

Skinula je ruku s njega. „Hoćeš da kažeš, tajna?“

„Da.“

„Kažeš da svako ima prava na svoje tajne?“

„Dabome da ima.“

Na to ga je pogledala nekako čudno, i nije mu se ni najmanje dopalo.

„Imaš li ti tajni?“, upitala ga je.

„Nisam na to mislio.“

„Tajiš li nešto od mene?“

„Ne. Ali ne želim ni da znaš svaku moju misao.“

„A ja ne želim da ti znaš svaku moju.“

Tu su se oboje zaustavili, na toj crti, a onda se ona povukla.

„Ali ako treba da biram hoću li da zaštitim sina ili da mu omogućim privatnost“, rekla je Tija, „onda ću ga zaštititi.“

Rasprava – Majk nije hteo da to klasifikuje kao svađu – potrajala je mesec dana. Majk je pokušavao da pridobije sina natrag. Pozivao ga je da idu u tržni centar, u arkadu, čak i na koncerte. Adam je sve odbio. Dolazio je kući u sitne sate, ne obraćajući pažnju na to dokle mu je dozvoljeno da ostane napolju. Prestao je da silazi na večeru. Pokvario je ocene.

Jednom su uspeli da ga nagovore da poseti terapeuta, koji je smatrao da je u središtu problema možda depresija. Pomeno je da bi Adam možda mogao da uzima lekove, ali je prvo hteo da još jednom razgovara s njim. Adam je oštro odbio.

Kad su insistirali da ipak ode kod terapeuta, dva dana nije dolazio kući, niti se javljao na mobilni. Majk i Tija su bili izbezumljeni. Naposljetku se ispostavilo da se prosto krio kod jednog druga.

„Gubimo ga“, ponovo je ustvrdila Tija.

A Majk nije rekao ništa.

„Na kraju krajeva, Majk, mi smo samo privremeni statelateli. Dobijamo ih na kratko vreme i onda oni odu i žive svoj život. Hoću samo da živ i zdrav dočeka da ga pustimo da ide. Sve ostalo je na njemu.“

Majk je potvrdno klimnuo glavom. „U redu, onda.“

„Siguran si?“, upitala je.

„Nisam.“

„Nisam ni ja. Ali ne mogu da zaboravim Spensera Hila.“

Ponovo je klimnuo glavom.

„Majk?“

Pogledao ju je. Razvukla je usne u asimetrični osmeh – onaj koji je prvi put video hladnog jesenjeg dana u Dartmutu. Taj osmeh mu se uvukao u srce kao vadičep i zauvek ostao tamo.

„Volim te“, rekla je.

„I ja tebe.“

S tim, složili su se da špijuniraju svoje dete.

3

U PRVO VREME NIJE BILO NIKAKVIH ALARMANTNIH INSTANT poruka ili mejlova, niti onih koji bi im nešto otkrili. Međutim, tri nedelje kasnije, to se promenilo.

U Tijinom kancelarijskom pregratku zazujao je interkom. Javio se nadmeni glas: „Pravac u moju kancelariju!“

Bila je to Hester Krimstajn, glavna gazdarica njene advokatske firme. Hester je uvek sama pozivala svoje podređene, nikad to nije prepuštala asistentkinji. I uvek je zvučala pomalo ljutito, kao da je već trebalo da znaš zašto hoće da te vidi i da se nekom čarolijom stvoriš tamo umesto da ona troši vreme na interkom.

Pre šest meseci, Tija je ponovo počela da radi i zaposlila se kao advokat u firmi *Barton i Krimstajn*. Barton je umro još pre ko zna koliko godina. Krimstajn, čuvena Hester Krimstajn, od koje su svi zazirali, bila je još kako živa i držala je sve konce u svojim rukama. Bila je međunarodno poznata kao stručnjak za sve što ima veze s kriminalistikom, i čak je

vodila sopstvenu emisiju na Tru TV-u, s duhovito smišljenim nazivom *Krimstajnova o kriminalu*.

„Tija?“, izdera se Hester Krimstajn – uvek se izdirala – kroz interkom.

„Stižem.“

Ona ubaci izveštaj *E-SpyRighta* u gornju fioku i uputi se kroz prolaz na čijoj su se jednoj strani nalazile kancelarije sa staklenim zidovima, pune sunca i namenjene starijim partnerima, a s druge niz zagušljivih pregradaka. U *Bartonu i Krimstajnu* na snazi je bio potpuno kastinski sistem, s jednom ličnošću na vlasti. Tu su, naravno, bili stariji partneri, ali Hester Krimstajn nijednom od njih nije htela da dozvoli da doda svoje prezime imenu firme.

Tija je stigla do prostrane kancelarije na uglu zgrade. Hesterina asistentkinja jedva je podigla pogled kad je prošla pored nje. Hesterina vrata bila su otvorena. Skoro uvek je bilo tako. Tija stade i pokuca u dovrtak.

Hester je premeravala kancelariju koracima. Bila je sitna žena, ali nije delovala tako. Delovala je čvrsto, snažno i neka-ko opasno. Tija pomisli kako bi se pre reklo da vreba nego da korača. Isijavala je vrelinu, utisak moći.

„U subotu moraš da odeš u Boston i uzmeš pismenu izjava od optuženog“, reče ona bez ikakvog uvoda.

Tija uđe u kancelariju. Hesterina kosa je uvek bila kovrdžava i ofarbana u zagasitoplavu. Iz nekog razloga, odavala je utisak da je izmučena, a ipak potpuno pribrana. Neki ljudi su prosto dominantni – imao si osećaj da te je Hester Krimstajn zapravo dohvatila za revere i prodrimala, i naterala te da je gledaš pravo u oči.

„Svakako, nema problema“, reče Tija. „Koji je to slučaj?“

„Bek.“

Tija je znala.

„Evo ti dosijea. Povedi onog kompjuterskog stručnjaka sa sobom. Onog pogrbljenog momka s tetovažama od kojih me muče košmari.“

„Breta“, reče Tija.

„Njega, da. Hoću da prečeslja kompjuter svedoka.“

Hester joj dade dosije i nastavi da se šetka.

Tija ga pogleda. „Ovo je svedok, ovaj za šankom?“

„Tako je. Sutra letiš tamo. Idi kući i prouči to.“

„Važi, nema problema.“

Hester prestade da korača. „Tija?“

Tija je prelistavala dosije. Pokušavala je da se koncentriše na slučaj i tu pismenu izjavu, i na priliku da ode u Boston. Ali onaj prokleti izveštaj od *E-SpyRighta* nije joj davao mira. Ona pogleda u svoju šeficu.

„Razmišljaš o nečemu?“, upita Hester.

„O toj pismenoj izjavi.“

Hester se namršti. „Odlično. Zato što je taj tip lažljiva vreća magareće balege. Razumeš?“

„Magareća balega“, ponovi Tija.

„Tako je. Definitivno nije video to što tvrdi da je video. Nemoguće je. Kapiraš?“

„A ti hoćeš da to dokažem?“

„Ne.“

„Ne?“

„U stvari, hoću baš suprotno.“

Tija se namršti. „Ne razumem. Ne želiš da dokažem da je tip lažljiva vreća magareće balege?“

„Tačno tako.“

Tija jedva приметно sleže ramenima. „Bi li mi objasnila?“

„Vrlo rado. Hoću da sediš tamo i dražesno klimaš glavom, i postaviš mu mali milion pitanja. Hoću da obučeš nešto pripijeno, možda čak dekoltovano. Hoću da mu se smeškaš kao

da ste izašli na prvi sastanak i opčinjena si svakom njegovom rečju. U tvom tonu ne sme da provejava ni dašak skepticizma. Svaka reč koju kaže za tebe je jevanđelje.“

Tija potvrdno klimnu glavom. „Hoćeš da se raspriča.“

„Da.“

„Hoćeš da sve bude crno na belo. Cela njegova priča.“

„Ponovo da.“

„I da mu kasnije, u sudnici, isprašiš bedno dupe.“

Hester podiže obrvu. „I to u čuvenom krimstajnskom stilu.“

„U redu“, reče Tija. „Kapiram.“

„Ima da mu poslužim njegova rođena jaja za doručak. Tvoj posao, da ostanemo u okviru ove metafore, biće da trkneš do bakalnice. Možeš li to da obaviš?“

Onaj izveštaj s Adamovog kompjutera – šta da radi s tim? Da se čuje s Majkom, kao prvo. Potom da sednu. Da ga pažljivo prouče. Da smisle šta im je sad najbolje činiti...

„Tija?“

„Pozabaviću se time, da.“

Hester prestade da se šetka, pa koraknu prema Tiji. Bila je najmanje pedalj niža od nje, ali Tiji nikad nije tako izgledalo, pa nije ni sad. „Znaš li zašto sam te odabrala za ovaj zadatak?“

„Zato što sam diplomirala pravo na Kolumbiji, što sam prokleta dobar advokat i što si mi za šest meseci koliko sam ovde davala poslove koji bi eventualno predstavljali izazov za rezus majmuna?“

„Jok.“

„Zašto, onda?“

„Zato što si matora.“

Tija je pogleda.

„Ne na taj način. Mislim, koliko ti je godina, četrdeset i neka? Šijem te za najmanje deset. Hoću da kažem da su

ostali moji mlađi advokati još poletarci. Želeće da se junače. Misliće kako im je to prilika da se dokažu.“

„A ja neću?“

Hester sleže ramenima. „Probaj i možeš da se pakuješ.“

Na to nije imalo šta da se kaže, stoga je Tija držala jezik za zubima. Spustila je glavu i razgledala onaj dosije, ali misli su joj se i protiv volje vraćale na njenog sina, na njegov prokleti kompjuter, na onaj izveštaj.

Hester je sačekala jedan čas, a onda prostrelila Tiju pogledom koji je mnogog svedoka naterao da se slomi. Tija ga susrete, nastojeći da ga ne oseća. „Zašto si odabrala baš ovu firmu?“, upita Hester.

„Hoćeš istinu?“

„Po mogućnosti.“

„Zbog tebe“, reče Tija.

„Da li bi trebalo da budem polaskana?“

Tija sleže ramenima. „Tražila si istinu. A istina glasi da sam se oduvek divila tvom radu.“

Hester se osmehnu. „Da, da, ja sam veličanstvena.“

Tija je čekala.

„Ali zašto još?“

„Pa, to je otprilike to“, reče Tija.

Hester odmahnu glavom. „Ima još.“

„Ne razumem.“

Hester sede za svoj sto i dade Tiji znak da i ona sedne. „Da ti opet pojasnim?“

„Može.“

„Odabrala si ovu firmu zato što je vodi feministkinja. Računala si da ću razumeti zašto si uzela nekoliko godina slobodno da podižeš decu.“

Tija ne reče ništa.

„Je l' tako?“

„Donekle.“

„Ali, vidiš, u feminizmu nije najvažnije pomoći ženskoj sapatnici. Važna je ravnopravnost na terenu. Važno je da se ženama dâ mogućnost izbora, a ne garancije.“

Tija je čekala.

„Ti si odabrala materinstvo. I ne bi trebalo da budeš kažnjena zbog toga. Ali ne bi trebalo ni da zbog toga budeš nešto posebno. Što se posla tiče, to su izgubljene godine. Ispala si iz koloseka. Povratak nije nešto što ti prosto sleduje. Ravnopravnost na terenu. Što znači, ako muškarac ostavi posao da bi podizao decu, bio bi tretiran na isti način. Shvataš?“

Tija suzdržano klimnu glavom.

„Rekla si da se diviš mom radu“, nastavi Hester.

„Da.“

„Ja sam odabrala da ne zasnivam porodicu. Diviš li se i tome?“

„Ne mislim da je to pitanje divljenja.“

„Tačno tako. A isto važi i za tvoj izbor. Moj je bio karijera. Iz tog koloseka nisam ispala. Stoga, što se tiče advokatske karijere, tu sam ispred tebe. Ali mene na kraju dana ne čekaju zgodni doktor, kućica u cveću i dva zarez četiri deteta. Razumeš šta ti govorim?“

„Da.“

„Divno.“ Hesterine nozdrve se raširiše kad je pojačala za recku intenzitet svog čuvenog netremičnog pogleda. „Dakle, dok sediš u ovoj kancelariji – *mojoj* kancelariji – misliš samo na mene, kako da mi ugodiš i da mi poslužiš, a ne na to šta ćeš kuvati za večeru i hoće li ti klinac zakasniti na fudbalski trening. Kapiraš?“

Tija pozele da se pobuni, ali Hesterin ton nije ostavljao mnogo prostora za raspravu. „Kapiram.“

„Odlično.“

Telefon je zazvonio i Hester se javi. „Molim?“ Pauza. „Koji moron. A rekla sam mu da začepi gubicu.“ Hester zakrete stolicu na drugu stranu. To je bio znak za Tiju. Ona ustade i uputi se napolje, svim silama priželjkujući da je zabrinuta zbog nečega tako besmislenog kao što je večera ili fudbalski trening.

U hodniku je stala i izvadila mobilni telefon. Onaj dosije je zadenula pod mišku, a um joj se, čak i posle Hesterine grdnje, smesta vrati na mejl u izveštaju *E-SpyRighta*.

Ti izveštaji su često bili veoma dugi – Adam je mnogo surfovao i posećivao tako mnogo sajtova, imao je tako mnogo „prijatelja“ na mestima kao što su *Majspejs* i *Fejsbuk* – da su ispisi bili apsurdno opsežni. Sad ih je najvećim delom samo preletala, kao da je atak na privatnost tako bio nekako manji, dok je istina zapravo glasila da nije mogla da podnese da toliko zna.

Požurila je natrag do svog stola, na kom se nalazila obavezna porodična fotografija. Njih četvoro – Majk, Džil, Tija i, naravno, Adam, u jednom od malobrojnih trenutaka kad se udostojio da im pokloni pažnju – na stepenicama pred kućom. Svi su osmesi delovali usiljeno, ali ta fotografija joj je svejedno pružala ogromnu utehu.

Ona izvuče izveštaj *E-SpyRighta* i pronade mejl koji ju je onako prepao, pa ga pročita još jednom. Nije se u međuvremenu promenio. Razmišljajući šta da radi, shvati to nije samo njena odluka.

Tija izvadi telefon i odabra Majkov broj. Zatim otkuca SMS i pritisnu POŠALJI.

KAD JE DOBIO SMS, MAJK JE JOŠ IMAO KLIZALJKE NA NOGAMA.

„Je l' to Kamen Oko Vrata?“, upita Mo.

Mo beše već izuo klizaljke. Svlačionica je, kao i sve hokejaške svlačionice, grozno zaudarala. Nevolja je bila u tome što se u svim štitnicima skupljao znoj. Veliki ventilator je rotirao levo-desno, ali nije mnogo pomagalo. Hokejaši to nisu ni primećivali. Neko ko slučajno uđe verovatno bi se skoro onesvestio od smrada.

Majk pogleda u telefonski broj svoje žene. „Aha.“

„Bože, koji si ti papučić.“

„Aha“, reče Majk. „Poslala mi je SMS. Papučić do koske.“

Mo napravi grimasu. Majk i on bili su prijatelji od svojih dartmutskih dana. Igrali su u hokejaškom timu koledža – Majk je bio vodeći golgeter na levom krilu, a Mo je bio žestoki napadač koji je zadavao muke odbrani. Gotovo četvrt veka nakon što su diplomirali – Majk je sada bio hirurg koji se bavio presađivanjem organa, a Mo je radio neki mutan posao za Centralnu obaveštajnu agenciju – još su igrali na istim mestima.

Ostali su obazrivo skidali svoje štitnike. Svi su zalazili u godine, a hokej je igra mladih ljudi.

„Ona zna da u ovo vreme igraš hokej, je l' tako?“

„Tako je.“

„Onda ne bi trebalo to da radi.“

„Mo, to je običan SMS.“

„Cele nedelje se satireš od posla u bolnici“, reče on sa škrtim osmehom koji ti nikad nije pouzdano govorio šali li se ili ne. „Ovo je vreme za hokej, sveto vreme. Dosad bi trebalo da to zna.“

Mo je bio s njim onog hladnog jesenjeg dana kad je Majk prvi put video Tiju. Zapravo, Mo ju je prvi video. Igrali su protiv Jejla, prvu utakmicu prvenstva, na svom terenu. Majk i Mo su bili juniori. Tija je bila na tribinama. Za vreme zagrevanja pred utakmicu – to je onaj deo kad kližeš ukrug i

protežeš se – Mo ga je munuo laktom i pokretom glave pokazao prema mestu gde je sedela Tija, i rekao: „Dobra pluća.“

Tako je počelo.

Mo je imao teoriju da će sve žene pasti na Majka ili, pa, na njega. On je dobijao one koje su privlačili nevaljalci, dok je Majk odvodio devojke koje su u njegovim plavim očima videle kućicu u cveću. I onda je Mo, u trećoj trećini, kad je Dartmut imao dovoljno veliko vođstvo, zapodenuo tuču i ubio boga u jednom igraču Jejla. Kad ga je nokautirao, okrenuo se i namignuo Tiji, i procenio njenu reakciju.

Sudije su prekinule tuču. Mo je otklizao na klupu, prignuvši se usput do Majka i rekavši: „Tvoja je.“

Proročke reči. Sreli su se na žurki posle utakmice. Tija je došla s igračem prvog tima, ali nije je zapravo zanimao. Razgovarali su o svojoj prošlosti. Odmah joj je rekao kako želi da bude lekar, i upitala ga je kad je to shvatio.

„Valjda sam to oduvek znao“, odvratio je.

Tija nije prihvatala taj odgovor. Kopala je dublje, što se ubrzo ispostavilo kao njen manir. Naposletku je i samog sebe iznenadio ispričavši joj kako je bio bolešljivo dete i kako su lekari bili njegovi junaci. Slušala ga je kao što niko drugi ne bi. Nisu toliko započeli vezu koliko su zaronili u nju. Zajedno su odlazili da jedu u studentskoj menzi. Noću su zajedno učili. Majk je umeo da joj donese vino i sveće u biblioteku.

„Imaš li nešto protiv da pročitam poruku?“, reče Majk.

„Koja je to smaračica.“

„Slobodno se izrazi, Mo. Ne suzdržavaj se.“

„Da si u crkvi, bi li ti i tada poslala SMS?“

„Tija? Verovatno bi.“

„Dobro, ajde, pročitaj. A onda joj kaži da smo baš krenuli u fenomenalan striptiz bar.“

„Aha, važi, kazaću joj.“

Majk kliknu i pročita poruku:

Moramo da pričamo. Našla nešto u izveštaju. Dođi
pravo kući.

Mo vide izraz na licu svog prijatelja. „Šta je bilo?“

„Ništa?“

„Dobro je. Znači da ipak idemo u striptiz bar?“

„Nije bilo reči ni o kakvom striptiz baru.“

„Šta, da nisi od onih sekapersa što više vole da ih zovu
'klubovima za gospodu'?“

„Kako god, ne mogu da idem.“

„Tera te da dođeš kući?“

„Imamo problem.“

„Koji?“

Mo nije znao značenje izraza „privatna stvar“.

„S Adamom“, reče Majk.

„S mojim kumčetom? Šta je bilo?“

„On nije tvoje kumče.“

Mo nije krstio Adama, jer Tija nije dozvolila. Ali to ga nije sprečilo da sebe smatra njegovim kumom. Kad su davali ime bebi, Mo je prešao napred i stao pored Tijinog brata, stvarnog kuma. Mo ga je samo značajno pogledao. A Tijin brat nije rekao ni reč.

„Šta nije u redu?“

„Još ne znam.“

„Tija je suviše zaštitnički nastrojena. Znaš da jeste.“

Majk spusti mobilni. „Adam je prestao da igra hokej.“

Mo napravi grimasu kao da mu je Majk upravo rekao da mu se sin upleo u satanističku sektu ili bludne radnje. „Opa.“

Majk razveza klizaljke i svuče ih s nogu.

„Kako si mogao da mi to ne kažeš?“ upita Mo.

Majk pruži ruke ka štitnicima za lopatice, pa otkači rame ne umetke. Ljudi su prolazili pored njih, govoreći Doci laku noć. Većina je znala da Moa valja da izbegava u širom luku, čak i kad nisu na ledu.

„Ja sam te dovezao ovamo“, reče Mo.

„Pa?“

„Pa ništa, ostavio si kola pred bolnicom. Ako te budem vozio tamo, samo ćemo gubiti vreme. Odbaciću te kući.“

„Mislim da to nije dobra ideja.“

„Ne vredi ti. Hoću da vidim svoje kumče. I da doznam šta ste to kog đavola zabrljali.“